

„Az élmények, amelyekből létrejövünk, alapjában véve mindig ugyanazok, mindegy, milyen köntösben érkeznek, emberek, erdők vagy gondolatok formájában; gyakran, amikor belőlük egy a lélek szilárd talaját fellazítja, és a múltat jelenné változtatja, csak halljuk a dallamot, de nem tudjuk, hogy mindig is kivehető volt-e számunkra, vagy csak a visszhangját véljük hallani.”

Günter Eich (1907–1972) az 1945 utáni német irodalom egyik legeredetibb és legjelentősebb lírikusa, a „szakadékokban rangrejtve lakó” boldogság eredeti hangú, zárkózott, ám kísérletezgető kedvű költője, aki népszerű hangjátékokat, drámai és prózai műveket is írt. Nem ritkán lírába hajló prózaszövegei tagadhatatlanul alkati vonásokat mutatnak: dacos kimértség, elégia és ironia jellemzik őket. Esendő hősei mégis szerethető alakok, a háború utáni útkereső évtizedek hiteles mementói.